

DALIANA-MARIA MOLDOVAN - ȘEFĂ PROMOȚIE 2018

Stau la fereastră și privesc entuziasmată niște nori pufoși care mă trimit cu gândul la vată de zahăr pe băț. Mare mi-a fost bucuria când am făcut această asocieră. Încă am cu mine imaginația bogată de copil și super puterea de a mă bucura de lucrurile mici. Las gândurile să-mi curgă șiroaie și încep să îmi reamintesc nostalgic sunetul pașilor în cadență și al bagajelor greoaie abia cărate către companie, căci ascundeau dulciuri și borcane de zacuscă. Îmi amintesc de camera mea de dormitor cu măsuță rotundă în colț. Îmi amintesc de livada care nu își pierdea farmecul indiferent de anotimp. Câte șoapte au auzit acei pomi și câte îmbrățișări au rămas imprimate pe acele bănci bătătorite de timp! Parcă reușesc să fiu iarăși acolo, răsfoind cu entuziasm câteva pagini din caiet înainte să fiu ascultată la română. Aud din nou râsete de copii inocenți, plini de idealuri. Totul părea posibil în *Neverlandul* de pe Vasile Alecsandri 91, tărâmul care nu a format adulți, ci oameni.

Oameni puternici cu inimi întregi, pline de iubire. O adiere de vânt mă face să mă desprind de avalanșa mea de gânduri. Mă întorc la realitate. Realizez că acum nu mai sunt copil. Dar am păstrat ceva prețios de la *Neverlandul* meu drag: ambiția, idealurile, învățăturile și aceeași veselie care mă înconjură și acum opt ani. Îți mulțumesc că mi-ai fost un altfel de acasă! Îți mulțumesc că mi-ai scos în cale oameni pe care îi voi purta mereu în suflet! Îți mulțumesc că m-ai învățat să țintesc spre lună, ca în cazul în care voi cădea, să mă pot agăța de stele! Mulțumesc că există. La mulți ani, CNMTV!

BIANCA ANTOFIE – ABSOLVENTĂ 2019

Acum puțin timp am pășit dincolo de niște porți albastre, fără să știu ce mă așteaptă dincolo de ele. Acum puțin timp am cunoscut o mână de oameni pe care i-am transformat din necunoscuți în prieteni, în oameni de care voi afla mai târziu că mă simt legată pentru totdeauna. Alături de ei am împărțit bucurii, reușite, frustrări și teamă și am construit, unul în compania celuilalt, baza adulților ce urma să devenim.

Acum puțin timp am intrat sub aripa unor adulți (profesori, cadre militare, personal civil) care au devenit parte a universului nostru, concentrat într-un spațiu relativ mic de pe strada Vasile Alecsandri din Craiova. Parcă acum puțin timp am deprins mersul în cadență și purtarea uniforme și am început să săpăm

unul în sufletul celuilalt. Acum puțin timp înseamnă, astăzi, 10 ani. În amintirea mea, acum câteva săptămâni rupeam liniștea din timpul studiului cu câte o glumă, acum câteva zile ne pregăteam pentru ateliere, acum câteva ore apăreau gânduri despre viitorul academic și luam în grijă, atât cât îmi era cu putință pentru acel moment, o clasă de boboci pentru care am fost „grădată”. Acum câteva minute mă pregăteam pentru examenele ce urmau să ne traseze viitorul și aveam atât de multe incertitudini, iar acum fix o secundă, am lăsat baloanele să se înalțe și noi ne-am îmbrățișat pentru ultima dată ca elevi vladimirești.

Și chiar dacă astăzi, după 7 ani de la absolvire, unele detalii au luat altă formă, iar noi am ales drumuri diferite, atunci când ne întâlnim pare că timpul ne-a iertat, că n-a trecut mai mult de o clipă, că suntem încă acolo. În fond, cred că din momentul în care am pășit dincolo de poarta aceea albastră de pe Alecsandri ne-am legat, fără să știm, pentru totdeauna, devenind colegi, prieteni, familie.

Eu de astăzi privesc cu recunoștință către ce am simțit și către ce am trăit. Deși viața e minunată și merită iubită în orice punct al său, nu neg că, uneori, doar și pentru câteva clipe, aș deschide o ușă către trecut și m-aș întoarce acolo unde m-am simțit, cu adevărat, acasă. Aș călători înapoi în timp, într-o zi de primăvară, în parcuțelul din curtea liceului; m-aș întoarce în clasă, în timpul oricărei ore sau al studiului, aș reveni la foișorul ce poartă încă secretele noastre, iar lista poate continua la nesfârșit, pentru că mi-e dor de un strop din fiecare loc, din fiecare moment și din fiecare om ce-mi conturează amintirea anilor de liceu.

Per aspera ad astra! A rămas însemnat pentru totdeauna în sufletele noastre și îl purtăm ca pe o amintire ce se tot îndepărtează, deși e încă atât de vie. Îl purtăm cu noi ca pe un talisman în drumul spre cucerirea unor noi orizonturi. Îl purtăm ca pe o parte a firii noastre, pusă cu grijă într-un buzunar al sufletului.

Vivat, Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”! Vivat, vladimirești ce-și scriu acum povestea! Vivat, oameni care m-ați făcut „om mare”!

IONEL MARCIUC — ABSOLVENT 2021

Se împlinesc 10 ani de când porțile Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova s-au redeschis, iar o parte din această istorie recentă este și povestea mea. Numele meu este Marciuc Ionel. Dacă ați fi privit spre acele porți acum câțiva ani, ați fi văzut trecând dincolo de ele cea mai timidă persoană din lume. Un adolescent cu pași nesiguri și rușinoși, dar care, fără să știe, tocmai făcea primul pas spre propria descoperire. Pentru mine, acel loc a devenit mult mai mult decât un liceu; a devenit scena pe care m-am transformat. Din băiatul tăcut de la început, am ajuns să îmi fac vocea auzită la concursuri de oratorie și să îmi pun mintea la contribuție în echipa de robotică. Timiditatea s-a topit în fața provocărilor, iar până în ultimul an am ajuns să port pe umeri nu doar o uniformă, ci și gradul de elev plutonier adjutant. Acolo, în ritmul vieții de elev militar, am învățat cea mai importantă lecție: responsabilitatea nu este o povară, ci forța care te ajută cu adevărat să evoluezi.

Astăzi sunt pilot militar pe avioane. Zbor înalt, dar știu exact unde îmi sunt rădăcinile: „copilăria” mea militară a avut loc la Craiova, la CNMTV. Acolo mi s-a șlefuit caracterul, acolo am legat

unele dintre cele mai puternice prietenii și tot acolo am fost norocos să întâlnesc profesori și cadre militare care ne-au îmbrățișat și ne-au tratat pe toți ca pe o parte din familia lor.

Nu voi uita niciodată exemplele morale de excepție pe care ni le-au oferit domnul lt. col. Jianu (pe atunci maior) și domnul col. Boboc, comandantul liceului. Privindu-i și ascultându-i, am învățat să abordez viața cu dorința continuă de a mă autodepăși și de a deveni o versiune a mea din ce în ce mai bună. Au sădit în mine convingerea că, sub perechea de grade de pe umăr, trebuie mereu să lucrez și să clădesc, atât cât să fiu mereu mândru de mine, omul. Un om adevărat!

Pe acest drum al maturizării, am avut alături un suflet extraordinar: diriginta mea, doamna Truță. Îi port o recunoștință profundă pentru că i-a păsat cu adevărat de mine. A fost acolo de fiecare dată cu un sfat înțelept sau cu o vorbă caldă, luminându-mi calea în acele momente rele în care aveam cea mai mare nevoie de sprijin.

Poate că astăzi am crescut și port alte responsabilități, dar cred cu tărie că niciodată nu este bine să uităm de copilul din noi. Iar acel copil din mine, care a copilărit și și-a trăit anii de formare la Colegiul Național Militar din Craiova, ar privi spre cer și ar fi tare mândru de omul de astăzi!

La mulți ani, CNMTV! Îți mulțumesc că ai fost rampa mea de lansare către cer!

MIRUNA CAMELIA MOCANU – ABSOLVENTĂ 2022

Dragă mamă,

Aveam aproape 15 ani când am ales armata și, deși credeam că știu ce înseamnă, în realitate nu știam nimic. Nu știai nici tu, nici tata.

Credeam că sunt pregătită pentru tot, dar nu eram. Adevărul e că n-am plecat atunci doar de acasă, am plecat și din mine. Am simțit că sunt trasă într-o lume care nu-mi mai dă voie să mă întorc. Intrasem în rândul vladimireștilor, oameni care nu luau în calcul să mă lase în urmă, nu după cât muncisem, nu după cât îmi dorisem să ajung acolo.

Și totuși, am urât ziua în care visul meu a devenit realitate, dar nu pentru că nu mi-l doream, ci pentru că era pătat de lacrimile tale. Tu nu plângeai nici zgomotos, nici teatral, ci tăcut, apăsător, iar eu nu știam cum să fiu puternică pentru amândouă. Tata încerca să fie puternic, vorbea despre sens, despre viitor. Eu, însă, nu puteam trăi decât prezentul, iar în prezentul acela totul durea.

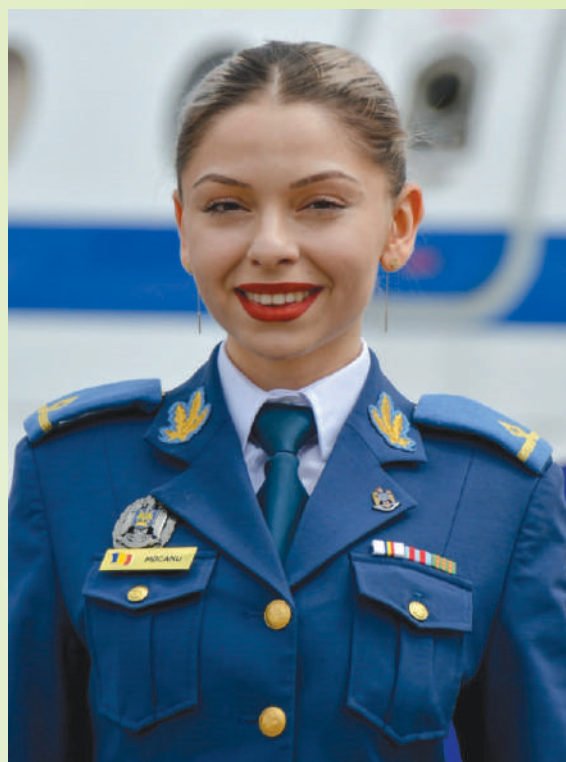
Nu am fost pregătită pentru cât de greu avea să fie, pentru cât de mult avea dorul să doară, pentru câte întrebări aveam să-mi pun: de ce am ales asta, dacă a meritat, dacă aș putea să dau timpul înapoi.

Și totuși, după ce ați plecat voi, lucrurile au început, încet, încet să se așeze. Oamenii care mi-au devenit sprijin m-au făcut să înțeleg altfel totul, m-au învățat că restricțiile care mă dureau aveau să mă modeleze, că regulile care mă apăsau aveau, de fapt, să mă țină dreaptă.

Cred că am trăit o transformare valoroasă; lucrurile pe care le-am urât cel mai mult au devenit, în timp, cele fără de care nu m-aș mai recunoaște.

E drept, mamă, că lacrimile tale nu mă mai dor astăzi, dar nu am reușit niciodată să le șterg din minte. Astăzi sunt cine sunt, pentru că într-o zi în care nici eu, nici tu, nici tata nu am fost suficient de puternici, alți oameni, atunci străini, au fost pentru noi.

M-am născut a doua oară, la Craiova, printre oameni care m-au iubit înainte să fiu a lor.

ANDRA MORARU — ȘEFĂ DE PROMOȚIE 2023

Liceul nu a fost doar locul în care am învățat, ci spațiul în care m-am format ca om și unde, fără să-mi dau seama la început, mi-am găsit a doua familie. Aici am învățat nu doar lecții din cărți, ci și ce înseamnă sprijinul, răbdarea și apartenența. Le port o recunoștință profundă profesorilor care ne-au ghidat cu dedicare și colegilor care au transformat fiecare zi într-o amintire vie. Fără ei, acest drum nu ar fi fost doar diferit, ci mult mai sărac în sens și în emoție.

ANDREEA STANCIU — ȘEFĂ DE PROMOȚIE 2024

Privind în urmă la anii petrecuți în curtea colegiului, realizez că această perioadă nu este doar o simplă trecere a timpului, ci suma tuturor visurilor mele care au prins aripi între acești pereți. Pentru mine, deși au trecut doar doi ani de la absolvire, distanța mi-a confirmat un lucru cert: ceea ce sunt astăzi se datorează, în mare parte, fundației de neclintit puse aici.

Liceul nostru nu a fost un simplu loc de studiu, ci un veritabil laborator de caractere. Am avut privilegiul de a întâlni aici oameni deosebiți, profesori și cadre militare, care nu s-au mulțumit doar să ne predea lecții din manuale sau să ne învețe mișcările de front, ci ne-au ghidat pașii cu o răbdare infinită. Mi-au fost alături în momentele de rătăcire, m-au încurajat să țințesc sus și, cel mai important, m-au ridicat atunci când drumul părea greu.

Datorită lor, am plecat din băncile școlii, nu doar cu un vast bagaj de cunoștințe, ci cu un caracter

frumos și demn, pregătit să înfrunte provocările ca viitor ofițer. Această instituție a reușit, în doar un deceniu, să devină un etalon al excelenței, demonstrând că spiritul tânăr și dorința de a modela destine sunt înrădăcinate adânc în sufletul fiecărei promoții.

Privesc în urmă și sunt recunoscătoare tuturor persoanelor ce au contribuit la omul care sunt astăzi, persoane de care îmi amintesc cu zâmbetul pe buze în fiecare zi.

RALUCA ANDRONIE – ȘEFĂ DE PROMOȚIE 2025

Aniversarea a 10 ani de la redeschiderea colegiului reprezintă un moment plin de emoție pentru toți cei care au trăit unele dintre cele mai frumoase clipe ale vieții dincolo de porțile sale albastre. Dacă am învățat ceva în cei patru ani petrecuți aici, este faptul că timpul nu poate măsura cu adevărat momentele trăite pe Vasile Alecsandri 91. La început ai impresia că anii trec mult prea greu, apoi mult prea repede, iar când te întorci, după o vreme, ai senzația că timpul a stat în loc și că aceleași amintiri te așteaptă exact acolo unde le-ai lăsat.

Poate că cei mai în măsură să explice acest sentiment sunt oamenii care, an de an, primesc noi generații de elevi și își iau rămas bun de la altele. Ei sunt cei care fac, de fapt, ca timpul să stea în loc, cei care păstrează cu grijă fiecare moment, căci știu cât de prețios este. Ei te fac să înțelegi adevărata noțiune a timpului prin felul în care trăiesc din zâmbetele nesfârșite și privirile pline de copilărie ale celor mai puri dintre pământeni.

V-am mai zis, la noi timpul nu se măsoară în ani. Se măsoară în răsete pe coridoare, în prietenii legate pentru o viață, în momentele în care cineva ți-a întins o mână de ajutor atunci când aveai cea mai mare nevoie. Se măsoară în grupurile de elevi care au făcut tot orașul să răsunе, dar și în acele momente simple în care tăcerea spunea mai mult decât ar fi putut spune cuvintele.

Acești zece ani de la redeschidere nu înseamnă doar timp trecut, înseamnă generații de elevi care au plecat mai departe lăsând și, în același timp, purtând cu ei o parte din spiritul acestui loc. Înseamnă oameni speciali care au continuat să creadă în fiecare elev și să construiască, zi de zi, timp de 10 ani, tot ceea ce noi astăzi putem spune că ne definește ca vladimirești.

Astăzi celebrăm nu doar 10 ani de la redeschidere, ci toate amintirile, lecțiile și legăturile care s-au născut aici. Iar dacă există ceva ce rămâne cu adevărat după toți acești ani, este sentimentul că, indiferent unde ne vor purta drumurile, o parte din noi va rămâne mereu aici, dincolo de porțile albastre ale colegiului.

La mulți ani colegiului și mai ales celor care i-au dat și încă îi dau viață zi de zi!

Tot ceea ce-mi doresc este să-mi construiesc viitorul în ritmul meu, fără să mă grăbesc, dar fără să uit ceea ce mi-am propus. Visul meu a rămas același, să devin un ofițer desăvârșit și să am o carieră de care să fiu mândră, dar am realizat că drumul până acolo este la fel de important ca destinația.

(Raluca Elena Andronie)

Monumentul Fiului Eroului Necunoscut - Amilcar Săndulescu

- o pagină importantă în istoria învățământului militar craiovean -

Amilcar Săndulescu, orfanul de război din Vâlcea care a ales în mai 1923 sicriul Ostașului Necunoscut român, elev la Liceul Militar „D.A. Sturdza” din Craiova

Sacrificiul eroilor onorat printr-un monument

În Primul Război Mondial, milioane de militari și-au pierdut viața pe câmpurile de luptă, rămășițele multora nemaiputând fi identificate. România, asemenea altor țări, a decis să păstreze vie memoria militarilor anonimi care și-au dat viața pentru țările lor. S-a hotărât astfel să fie realizat un monument special, denumit „Mormântul Ostașului Necunoscut”, în care să fie înhumate osemintele unuia dintre ostașii români anonimi, care să îi reprezintă pe toți cei care s-au jertfit pentru idealurile naționale, iar acesta să fie amplasat în București, în Parcul Carol I, pe Dealul Filaretului. În acest sens au fost dezgropate rămășițele pământești ale soldaților necunoscuți de pe 10 câmpuri de luptă, reprezentând toate provinciile țării: Mărășești, Mărăști, Oituz, Tg. Ocna, Jiu, Prahova, București, Dobrogea, Ardeal și Basarabia.

Preluând modelul comemorării din țările occidentale, societatea patronată de Regina Maria („Societatea Mormintele eroilor căzuți în război” cunoscută astăzi sub numele de Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria”), înființată în 1919, a decis ca în România onoarea de a alege eroul națiunii să o aibă un copil.

Amilcar, cel mai bun la învățătură dintre elevii liceelor militare din țară

Misiunea de a găsi persoana potrivită care să aleagă „Ostașul Necunoscut” a revenit responsabililor cu organizarea întregului ceremonial care au analizat rapoartele înaintate de liceele militare din Iași, Craiova, Chișinău și Mănăstirea Dealu. Se căuta un orfan de război, cu cele mai bune rezultate școlare, care să fie în anul întâi al liceului militar și să aibă un comportament exemplar.

Fruntașul Amilcar Săndulescu, de la Liceul Militar „D.A. Sturdza” din Craiova, s-a dovedit a fi cel care întrunește toate condițiile.

Băiatul provenea dintr-un sat din comuna Mădulari, județul Vâlcea. Se născuse la 20 februarie 1911, fiind al treilea din cei patru copii ai familiei Constantin și Maria Săndulescu. Tatăl său era un învățător respectat în zonă. A fost mobilizat în august 1916 și a luptat în mai multe zone ale țării. Nu s-a mai întors de pe front, a murit în 1917, pe frontul din Moldova, pe când Amilcar avea doar 6 ani, iar familia nu a reușit niciodată să afle locul unde a fost înmormântat.

În 1922, Amilcar a fost admis la Liceul „Dimitrie Sturdza” din Craiova, fiind primul pe listă, cu media 10. A terminat anul I cu media 9,25, fiind avansat fruntaș pentru merite deosebite.

Ce a scris Amilcar în jurnalul său despre cum a ales sicriul simbol

Amilcar a notat în jurnalul său ce s-a întâmplat în ziua în care a fost desemnat să aleagă „Ostașul Necunoscut”: „În sfârșit, sosi și ora trei, ora divină, când trebuia ca eu să aleg pe acela ce odinioară s-a jertfit pentru scumpa lui patrie. Când am ajuns la biserică stăteam ca pe ghimpi, abia așteptam momentul când să intru, să văd cele zece sicrie. Când intrai în biserică... Înăuntru erau înșirate pe două rânduri osemintele acelor zece eroi care se jertfiseră pentru întregirea neamului. Ce mulțime mai era!...”.

După slujba de pomenire, îndemnat de ministrul de război Gheorghe Mărdărescu, Amilcar a ales unul dintre sicrie: „O mare tăcere s-a făcut în biserică. Eu m-am dus înaintea celor zece sicrie, tremurând, și, emoționându-mă, stăteam la îndoială, neștiind pe care să pun mâna. Dar deodată m-am dus la sicriul al patrulea. Îndemnat de conștiință, am pus mâna pe el. În momentul acela un mare fior mi-a străbătut tot sufletul și mi-au venit pe buze cuvintele - «Acesta este tatăl meu!»”.

A îngenunchat în fața sicriului ales și s-a rugat: „Doamne, Dumnezeuul meu, ai în pază pe toți eroii neamului, ai și pe tatăl meu!”.

Rămășițele celor 10 eroi au fost așezate după deshumare în sicrie din stejar căptușite cu tablă de zinc. Nouă dintre ele au fost îngropate la Mărășești cu onorurile cuvenite, iar ultimul a fost transportat cu trenul la București.

Băiatul a însoțit cortegiul funerar, în mașina oficială alături de soția ministrului de Război – generalul Gheorghe Mărdărescu. Apoi s-a aflat și în trenul care a dus sicriul cu rămășițele pământești ale celui ales să fie „Oșteanul Necunoscut” în Capitală, în vagonul destinat familiei ministrului de Război.

Un destin tragic

Trei luni mai târziu de la acest eveniment, Amilcar Săndulescu a fost selecționat pentru bunele sale rezultate la învățătură, să meargă în tabără la mare. Împreună cu colegii de-ai săi, Amilcar Săndulescu a fost cazat la Sanatoriul Militar de la Techirghiol. În după-amiaza zilei de 28 iulie 1923, la vârsta de doar 12 ani, a murit însă înecat sub privirile îngrozite ale colegilor.

Amilcar Săndulescu a fost înmormântat cu onoruri militare, la Cimitirul Sineasca din Craiova - unde a fost dus cu un vagon mortuar, iar priveghiul a avut loc la Liceul Militar.

În memoria sa a fost ridicat un monument situat în prima linie de morminte a Cimitirului Eroilor Sineasca. În basorelief, realizat din bronz, este reprezentat momentul alegerii „Ostașului Necunoscut”.

An de an, elevii Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” aduc un omagiu lui Amilcar Săndulescu, „fiul Ostașului Necunoscut”. În urmă cu 10 ani, odată cu reînființarea Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” s-a reluat o tradiție, aceea de a lua în patronaj spiritual Monumentul Fiului Eroului Necunoscut, Amilcar Săndulescu.

*Maia Maria Onel-Cîrstea,
clasa a X-a C*

ZIUA OLTENIEI

OLTENIA PANDURĂ A LUI TUDOR

Pe 21 martie 2023, la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, lua naștere o nouă tradiție: spectacolul *Oltenia pandură a lui Tudor*

21 martie are o semnificație veche de două veacuri. Într-o astfel de zi de primăvară, în 1821, Tudor Vladimirescu, ținând în mâini o pâine mare, intra călare în București pe Podul Calicilor.

Vladimireștii au marcat această zi printr-un spectacol inedit. Prima ediție a acestuia s-a născut în jurul unei șezători literare, minunat concepută și reprezentată de vladimirești, care au adus Bulzeștiul lui Sorescu pe scenă și în inimi: ***Povești în grai oltenesc.***

Am sperat atunci ca acea primă ediție să fie izvor al unei tradiții păstrate de toate viitoarele promoții de elevi militari de la Craiova și iată-ne ajunși la a patra ediție.

21 martie este o zi cu dublă semnificație pentru elevii vladimirești – ***Ziua Olteniei*** – pentru că în 1821 Tudor Vladimirescu intra în București pe Podul Calicilor în fruntea oastei sale de panduri și ***Ziua Mondială a Poeziei*** – declarată de UNESCO, începând din anul 1999, drept o recunoaștere a faptului că oamenii de litere și de cultură, poeții și scriitorii din întreaga lume au contribuit remarcabil la îmbogățirea culturii și a spiritualității universale.

În fiecare an, elevii vladimirești au marcat aceste evenimente importante printr-un spectacol extraordinar, la care și-au invitat familiile și prietenii.

Elevii vladimirești au celebrat **Ziua Olteniei** și la **Muzeul Olteniei**, printr-un eveniment dedicat momentului istoric din 1821, aducând în prim-plan semnificația și impactul acțiunii conduse de Tudor Vladimirescu.

Prin cuvinte pline de curaj, gesturi care inspiră și un moment artistic-recital de poezii și interpretare muzicală- elevii colegiului militar au transformat Revoluția de la 1821 într-o poveste vie, care vorbește despre trecut și o aduce mai aproape de prezent.

În cadrul manifestărilor, a fost prezentat și albumul istoric omagial „Tudor Vladimirescu și Revoluția de la 1821. Imagini și cuvinte”. Fiecare exponat din Sala Revoluției le-a adus elevilor o fereastră către trecut și către poveștile care au schimbat Oltenia.

Diana Gale,
clasa a X-a A

Invictus

Tradiție: Vladimirești - Semimaratonul INVICTUS

Vladimireștii nu aleargă pentru medalii.

Vladimireștii nu aleargă pentru clasamente.

Vladimireștii aleargă pentru militarii care au trecut prin război și au găsit puterea să meargă mai departe.

Vladimireștii aleargă pentru cei ce nu trebuie niciodată lăsați în urmă.

Pentru spiritul Invictus!

31 mai 2025

Vezi tu, draga mea Bibi Anamaria Fuiorea, cum oamenii creează povești din zâmbetele lor?

Vezi tu, dragă Ilie Vieru, cum oamenii creează povești din bătăile inimilor?

Voi doi ați creat povestea [#invictus](#) în cel mai frumos loc de pe pământ, [#legacy](#) cum spuneți voi, vladimireștii. 😊

Sunt trei ani de când povestea a început cu un buchet de flori dat de tine, dragă Bibi, la un eveniment al Casei Regale pentru Invictus, apoi în următorul an tu, Ilie, ți-ai luat doi colegi și am plecat la Bistrița să aruncăm semințele vladimireștilor. Iată ce a ieșit, băiete!

Un autocar de zâmbete, de inimi ce bat pentru culorile alb-albastre!

Așa a început povestea Invictus la Craiova, pe strada Vasile Alecsandri, numărul 91

În octombrie 2022, Ștafeta Veteranilor rămânea pentru trei zile la elevii vladimirești.

Evenimentul organizat de Invictus România în contextul manifestărilor dedicate Zilei Armatei României a avut startul în București pe 5 octombrie și urma să ajungă, pe 25 octombrie, la Carei. Ștafeta Veteranilor 2022 a însumat 3.800 kilometri. Echipele de ștafetă au fost formate din voluntari civili și militari,

sportivi de performanță sau amatori și militari răniți – componenți ai Invictus Team România la Jocurile Invictus. Ei au alergat pe trei trasee, albastru, galben și roșu, culorile Drapelului Național. Traseele au avut ca punct de pornire municipiul București și punct de sosire orașul Carei din județul Satu Mare, trecând prin Moldova, Țara Românească și Transilvania. Echipele s-au reunit la Monumentul Ostașului Român din Carei, ultimul teritoriu eliberat în Al Doilea Război Mondial. Echipele au ajuns la Carei pe 25 octombrie 2022, Ziua Armatei României și ziua de naștere a Regelui Mihai I, onorând astfel pe cei care au contribuit, în 1944, la eliberarea ultimei palme de pământ românesc de sub ocupație fascistă, dar și rememorând pe cel care a fost pentru mulți dintre noi un model de responsabilitate și patriotism.

Ștafeta Veteranilor care a parcurs traseul albastru, tronsonul dintre Slatina și Craiova, **a poposit, în octombrie 2022, la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova**

Elevii vladimirești, vădit emoționați, au primit cu mare bucurie Ștafeta Veteranilor și au adus, și pe această cale, un omagiu în cinstea eroilor care s-au jertfit pentru România. O parte dintre ei au predat Ștafeta reprezentanților Comandamentului Brigăzii Multinaționale Sud-Est care au plecat pe traseul Craiova- Tg. Jiu. Lor li s-au alăturat și elevii vladimirești.

Ca urmare a participării elevilor vladimirești la Ștafeta Veteranilor, desfășurată în perioada 5-25 octombrie 2022, militarii veterani și voluntarii Asociației Invictus România au fost invitați de Majestatea Sa Custodele Coroanei și de Alteța Sa Regală Principele Radu la Palatul Elisabeta, pentru a sărbători încheierea celei de-a IX-a ediții a Ștafetei Veteranilor.

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” a fost reprezentat de elev caporal Bianca-Ana-Maria Fuiorea din clasa a XI – a E și caporal Marius Cănuți.

Echipele au ajuns la Carei, în data de 25 octombrie 2022, Ziua Armatei României și ziua de naștere a Regelui Mihai I, onorând astfel pe cei care au contribuit, în 1944, la eliberarea ultimei palme de pământ românesc de sub ocupație fascistă, dar și rememorând pe cel care a fost pentru mulți dintre noi un model de responsabilitate și patriotism.

De atunci, în fiecare an, Ștafeta Veteranilor poposește la Craiova, în aplauzele elevilor vladimirești, și este dusă mai departe cu mândrie de colegii noștri.

La Semimaratonul Eroilor nu am simțit doar oboseala... am simțit povestea celor pentru care alergăm. Noi respirăm greu după câțiva kilometri, ei au dus greul o viață. Și atunci înțelegi: nu alergi ca să câștigi, alergi ca să nu uiți. (el. Rafael Rus, clasa a IX-a D)

Georgiana Bârgu, Andreea Roșu,
clasa a X-a A

UNITATE ÎN DIVERSITATE PRIN FOLCLOR, OBICEIURI, TRADIȚII

În anul 2018 a luat naștere parteneriatul educațional între colegiile naționale militare „Unitate în diversitate prin folclor, obiceiuri, tradiții”, ale cărui activități au devenit tradiție.

Prima activitate a parteneriatului s-a desfășurat la Alba Iulia.

Scopul parteneriatului este acela de a trezi curiozitatea, de a dezvolta interesul elevilor față de valorile culturii naționale și de a experimenta bucuria de a fi împreună, în contextul ideii de unitate în diversitate. Proiectul readuce în actualitate multitudinea de elemente din zestrea universului folcloric, tipic zonei de proveniență: momente cruciale din viața omului și evenimente de peste an, cu tot ce implică tradiția, portul popular, câmpurile lexicale specifice realităților lingvistice.

În fiecare an, elevii colegiilor militare se reunesc în cadrul acestui proiect, participând la activități ce pun în lumină zestrea de tradiții și de obiceiuri ce constituie până astăzi semn al permanenței noastre pe aceste meleaguri.

Inedite parade ale portului popular românesc, cu costume naționale specifice zonelor de proveniență, șezători, prezentarea unor obiceiuri, tradiții, din diverse zone geografice ale țării, ateliere gastronomice, toate însoțite de muzică și joc fac deliciul acestor întâlniri, transformându-le în experiențe de neuitat.

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” a avut onoarea să găzduiască activitățile proiectului în anul 2025.

Maria Diaconu, clasa a X-a C

A fost odată...

#TabăraBucuriei #BucuriePentruViață
#MaratonulCraiovei #CrăciunulVladimireștilor #CaravanaBucuriei

Au fost odată șase scrisori pentru Moș Crăciun scrise de Mihaela, Nicola, Marinela, Raluca, Luca și Daria, care au ajuns în cutia noastră poștală. Și a mai fost și o echipă de spiriduși ai colegiului care a decis că este timpul să aducă magia Crăciunului și la Craiova, la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” și în sufletele celor 6 copii aflați în locul în care Moș Crăciun uita să lase cadourile: secția de oncopediatrie din Craiova. Așa a pornit pregătirea acestui eveniment memorabil pentru fiecare dintre noi. Elevii vladimirești au organizat prima ediție a evenimentului caritabil „Crăciunul Vladimireștilor” pentru a-i da o

mână de ajutor lui Moș Crăciun: au făcut listele de cadouri, au pregătit un spectacol, un târg de Crăciun, au vândut atunci... zâmbete și poezie, îmbrățișări și decorațiuni, ceai și ciocolată caldă, semne de carte... toate făcute de mâinile vladimireștilor. Apoi au cumpărat cadouri și l-au reprezentat pe Moș Crăciun la casele acelor șase copii foarte bolnavi... și... chiar la spital.

Totul a început într-o duminică în care primii elevi ai colegiului nostru au mers la Secția de Oncopediatrie a Spitalului nr.1 din Craiova. Acolo, la etajul 10, se împărțeau zâmbete, se cânta, se dansa uneori, în fiecare duminică. În anul acela, după vacanța mare, chiar în

septembrie, am aflat de **Semimaratonul Craiovei** și ne-am înscris. Din multe cauze pentru care puteam alerga am ales „**Tabăra Bucuriei**”, și de atunci, în fiecare an, alergăm pentru „**Tabăra Bucuriei**” la **Semimaratonul Craiovei**.

Atunci a început o altă poveste frumoasă, povestea prieteniei noastre cu „**Tabăra Bucuriei**”, cu Asociația „**Bucurie pentru Viață**”. Purțăm în suflet, alături de amalgamul de emoții trăite în fiecare joi seara când tabăra se muta în secția de oncopediatrie și copiii ne pictau fețele cu zâmbete ireale, amintirea taberelor din vacanța mare sau magia festivalului Puppets Occupy Street, alături de sentimentul minunat pe care l-am avut când am alergat împreună, cu inima verde a Taberei pictată pe obraz La prima ediție a „**Crăciunului Vladimireștilor**” prietenii noștri de la Asociația „**Bucurie pentru Viață**” au fost alături de noi și în ziua aceea am aflat că ei fac o „**Caravană a Bucuriei**” pentru a duce cadouri tuturor familiilor care au copilași cu duminici petrecute la oncopediatrie. Ne-am promis atunci că, în 2024, vom face și noi parte din povestea aceasta frumoasă a caravanei.

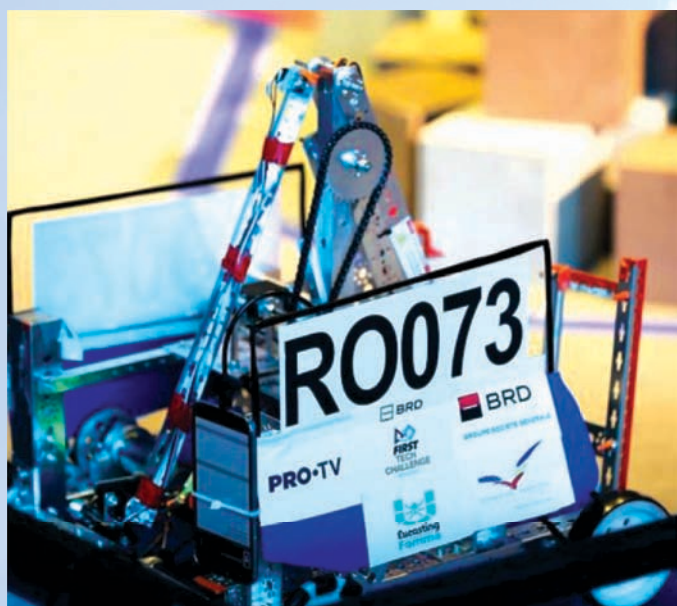
Crăciunului Vladimireștilor, devenit tradiție, este cel mai frumos eveniment caritabil! Am reușit să desenăm zâmbete pe chipul a peste 150 de copilași! Părinți, frați, surori, bunici, prieteni, absolvenți, oameni cu suflet mare se alătură, în fiecare an, celor aproape 600 de tineri vladimirești, ajutându-i să schimbe lumea, să-și transforme visul în realitate, pictând un zâmbet

pe chipul acestor copii ce luptă cu cancerul, aducând în sufletul lor o rază de speranță.

Și nu doar spiridușii Moșului, ci și ai **Iepurașului** au pregătit, anul acesta, **Caravana Bucuriei**. De Paște, a fost gata să pornească spre familiile copilașilor pe care i-am cunoscut la secția de oncopediatrie din Craiova.

*Jasmina Pogonaru, clasa a XI-a E
Ana-Maria Ștefania Stănulescu, clasa a XI-a D*

Clubul de robotică **ROBOCADET** *FIRST® Tech Challenge*

Anul școlar 2017-2018 a fost cel al debutului echipei ROBOCADET. Chiar dacă începutul a fost anevoios și ezitant, perseverența și dedicarea au constituit în final elementele care l-au adus la viață pe Robiță. Alături de el, echipa de tineri entuziaști a reușit să-și ducă misiunea la capăt, concurând cu succes și aducând Robocadet pe lista echipelor de robotică din țara noastră. Acest drum le-a oferit ocazia de a participa la ERoboCamp, unde au reușit să obțină locul al II-lea.

Astfel, Robiță și-a îndeplinit misiunea, iar în anul școlar 2018-2019, urmând același drum greu, dar plin de entuziasm, echipa lucra pentru ca fratele său, ANDROS, să îi aducă succesul și în noul sezon al provocării **FIRST® Tech Challenge**.

FIRST® Tech Challenge este un program care oferă participanților o experiență unică și stimulantă. În fiecare an, echipele participă la un nou joc unde proiectează, construiesc, testează și programează roboți autonomi, conduși de operatori care trebuie să îndeplinească o serie de sarcini, iar anul acesta vor fi în competiție peste 145 echipe, deci Andros trebuie să fie pregătit.

Sâmbătă, 2 februarie 2019, ANDROS, a făcut primii săi pași în lumea roboților, participând la DEMO-ul de la Școala Americană din București, unde a făcut primul antrenament oficial, înainte de a debuta în marele ring al FIRST® Tech Challenge.

Competiția este la cel de al treilea sezon, echipa Robocadet participând pentru a doua oară. În fiecare an, echipele participă la un nou joc unde proiectează, construiesc, testează și programează roboți autonomi și conduși de operatori care trebuie să îndeplinească o serie de sarcini.

Campionatul Național de Robotică - BRD FIRST Tech Challenge - România, București, martie 2019

Echipa de robotică a colegiului a participat la cea de-a III-a ediție a Campionatului Național de Robotică desfășurat în București, la Sala Polivalentă, în perioada de 22 - 24 martie 2019. La competiție au fost înscrise peste 120 de echipe atât din România, dar și din străinătate, concursul fiind adresat elevilor de liceu pasionați de high-tech.

*Suntem siguri că ne vom întoarce întotdeauna învingători, câștigând noi prieteni (atât noi, echipa Robocadet, cât și ANDROS) prin intermediul competiției în care ne-am angajat și în care regăsim materializarea visului nostru de a persevera prin colaborare și muncă în echipă. Ne dorim, deci, să îl conducem pe ANDROS spre împlinirea țelului său, lăsându-ne ghidați și reprezentând, în același timp, un bun exemplu al motto-ului **FIRST® Tech Challenge: Gracious Professionalism!***

24 martie a fost ultima zi a sezonului 2018-2019 al competiției BRD First Tech Challenge. Ce toate celelalte zile de competiție, aceasta a început spontan. Am ajuns la stand plini de entuziasm, gata să jucăm și ultimele

meciuri. Așa cum v-am spus, sâmbătă jucasem 4 meciuri dintre care câștigasem 2. Astăzi, în schimb era o zi plină de surprize, urmând să jucăm alte două meciuri. Qualification 68, primul dintre ele, ne-a adus „o tonă” de emoții. Deși, la început, Alianța noastră părea în dezavantaj, Andros s-a mobilizat și a reușit să adune puncte datorită autonomiei perfecte, parcurii și colectării de minerale. La finalul tuturor celor 90 meciuri de calificare, Echipa RO073 se clasa pe locul 34 în clasamentul general din 120 echipe participante. Am așteptat cu nerăbdare semifinalele și finalele, dar până a ajunge la ele, am avut parte de o surpriză mai mult decât plăcută. Am avut onoarea de a-l cunoaște pe președintele First Tech Challenge, domnul Don Bossi. Acesta ne-a vizitat standul, curios să afle noutăți despre un colegiu militar iar noi, în semn de recunoștință, i-am oferit o insignă.

Asta consemna, în jurnalul ei, echipa ROBOCADET. Clubul de robotică a trezit mult interes în rândul tinerilor vladimirești. Entuziasmul, determinarea, spiritul de echipă au călăuzit pașii elevilor către împlinirea unui vis.

Sperăm să putem continua tradiția!

*Laura Gabriela Ion, clasa a X-a E
Giulia Elena Buzoiu, clasa a IX-a D*

Tradiția sportului militar: **SPARTACHIADA**

**Colegiul Național Militar
„Tudor Vladimirescu” din Craiova,
gazda Olimpiadei Sportului
Militar Liceal - ediția a II-a, 2024**

Participarea la Spartachiada între liceele militare este o experiență complexă și emoționantă, plină de trăiri intense și lecții valoroase. Tinerii cadeți învață nu doar să fie sportivi mai buni, ci și să gestioneze emoțiile, să colaboreze eficient și să-și dezvolte caracterul. Fiecare competiție adaugă o nouă filă în povestea lor de formare, consolidându-le nu doar abilitățile fizice, ci și pe cele mentale și emoționale. Spartachiada reprezintă un prilej unic pentru tinerii cadeți de a-și demonstra abilitățile fizice, dar și de a-și testa limitele emoționale și mentale. Aceste evenimente sunt pline de energie, entuziasm și un spectru vast de trăiri și sentimente, de la anticipare și speranță, până la tensiune și mândrie.

Cu luni înainte de începerea competiției, tinerii cadeți se pregătesc intens, atât fizic, cât și mental. Antrenamentele riguroase și sesiunile de pregătire sunt marcate de determinare și dorința de a excela. Fiecare cadet simte o combinație de entuziasm și anxietate, anticipând provocările ce urmează și visând la momentul în care vor putea să-și demonstreze valoarea. Această perioadă de pregătire este marcată de un sentiment profund de camaraderie. Cadeții lucrează împreună, încurajându-se reciproc și dezvoltând o legătură strânsă. Este un moment în care se formează prietenii durabile și se consolidează spiritul de echipă.

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova, gazda Olimpiadei Sportului Militar Liceal-ediția a II-a, 2024

Lotul sportivilor vladimirești și-a așteptat colegii din celelalte 4 licee militare din țară pentru a se bucura de competițiile sportive care s-au desfășurat în următoarele 5 zile, în cadrul **Olimpiadei sportului militar liceal- ediția a II-a, 2024**. Cel mai mare eveniment sportiv din învățământul militar liceal, desfășurat în acel an la Craiova, reunea 400 de competitori din cele cinci colegii naționale militare din țară.

Loturile sportive ale celor cinci colegii naționale militare din au participat la festivitatea de deschidere a Olimpiadei sportului militar liceal – etapa a II - a. Festivitatea s-a desfășurat în prezența reprezentanților Statului Major al Apărării - colonel Cristian Pelea, șeful Serviciului Educație Fizică Militară și colonel Marian Ottu, șeful Biroului Educație Fizică Militară, a conducerii colegiului gazdă, a reprezentanților Inspectoratului Școlar județean Dolj, a arbitrilor competiției, antrenorilor și instructorilor militari.

Competiția a avut la start aproximativ 400 de elevi din cele cinci colegii naționale militare din țară, alături de antrenori și instructori militari care s-au întrecut la disciplinele sportive atletism, baschet, cros, handbal, tenis de masă, volei feminine și masculine.

Spartachiada desfășurată la Craiova a însemnat zile intense, pline de emoții, de trăiri unice, competiții care celebrează solidaritatea și spiritului de echipă. Cadeții și-au susțin colegii, s-au încurajat reciproc și s-au bucurat împreună de fiecare succes. La Craiova, atmosfera a fost incendiară! Galeria vladimireștilor a creat o atmosferă greu de descris în cuvinte!

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova, gazda Olimpiadei Sportului Militar Liceal - ediția I, 2025

Olimpiada sportului militar liceal - ediția I, 2025, a fost găzduită, pentru al doilea an consecutiv, de Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova. Orientare, cros, fotbal, tenis de masă și șah au fost disciplinele sportive la care s-au întrecut aproximativ 400 de elevi din cele cinci colegii militare.

Olimpiada Sportului Militar Liceal - 2026

Ediția 2026 a încununat eforturile vladimireștilor cu **rezultate remarcabile**.

- locul 1 la orientare, competiție desfășurată la Craiova.

Olimpiada Sportului Militar Liceal - ediția I, 2026, Alba-Iulia: - locul 1 la handbal; - locul 2 la fotbal; - locul 2 la tenis de masă; - locul 3 la cros; - locul 5 la volei feminin

Olimpiada Sportului Militar Liceal - ediția a II-a, 2026, Câmpulung Moldovenesc: - locul 2 la volei masculin; - locul 3 la triatlon; - locul 4 la tir; - locul 4 la baschet; - locul 4 la atletism; - locul 5 la șah.

Rezultatele competiției aduc cu ele un amestec complex de emoții. Bucuria și mândria sunt copleșitoare pentru cei care reușesc să urce pe podium. Este momentul în care toate eforturile și sacrificiile sunt răsplătite.

Sentimentul de realizare personală și recunoaștere din partea colegilor și instructorilor creează amintiri de neuitat.

Colectivul de redacție

ERASMUS+

10 ani

DE EXCELENȚĂ, 10 ani

DE TRANSFORMARE:

ROLUL PROIECTELOR ERASMUS+ ÎN EVOLUȚIA COLEGIULUI NAȚIONAL MILITAR „TUDOR VLADIMIRESCU”

Zece ani de la reînființarea Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” înseamnă zece ani de reconstrucție identitară, de ambiție, de muncă și de viziune. Zece ani în care instituția a renăscut, s-a modernizat și s-a așezat, cu demnitate și profesionalism, în rândul școlilor militare europene. În această evoluție, proiectele Erasmus+ nu au fost simple inițiative educaționale, ci **coloane de lumină** care au ghidat transformarea colegiului, deschizându-i porțile către o lume a inovației, colaborării și excelenței.

Încă de la început, temele abordate în proiecte au fost dintre cele mai actuale și mai relevante pentru viitorul militarilor: **inteligență artificială, sustenabilitate, leadership, educație STEM, tehnologii avansate**. Documentele proiectelor subliniază că acestea „*au un impact semnificativ asupra elevilor, cadrelor didactice și militare*”, iar acest impact se vede astăzi în fiecare laborator modernizat, în fiecare lecție transformată, în fiecare elev care privește cu încredere spre viitor.

2019 - primul proiect Erasmus+ KA1 la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova

Proiectul Erasmus+ KA1: „Învățare și predare activă prin intermediul unei abordări integrate - AKTIV”, nr. 2019-1-RO01-KA101-061945, implementat în perioada 01.10.2019 – 31.03.2022, a contribuit la dezvoltarea instituțională prin activități care au redat un proces educativ modern și stimulat pentru elevul de astăzi.

Obiectivele urmărite în cadrul proiectului au vizat mai multe aspecte: dezvoltarea competențelor digitale ale cadrelor didactice în vederea folosirii instrumentelor TIC în cadrul disciplinelor predare, dezvoltarea competențelor metodologice care să asigure integrarea noilor tehnologii în cadrul orelor de curs, precum și o abordare integrată, transcurriculară a predării-învățării-evaluării, diversificarea metodelor de predare centrată pe elev și pe necesitățile unui învățământ modern, prin corelarea părții teoretice cu partea practică pentru creșterea calității actului didactic.

Astfel 8 cadre didactice ale colegiului au participat la diferite cursuri de formare în mai multe țări europene: Belgia, Franța, Malta, Spania. Datorită acestor formări, cadrele didactice beneficiare au dobândit noi cunoștințe teoretice și practice, noi metode de predare-învățare care aplicate la clasă, vor ajuta elevii să-și formeze și să-și dezvolte competențe. Un alt mare proiect – „**Inteligență Artificială, Motivație și Accesibilitate în Școlile Militare**” – a reprezentat începutul unei revoluții educaționale. Cu mobilități în Italia, Cipru, Portugalia și Spania, profesorii au descoperit cum poate fi tehnologia integrată în predare, iar elevii au beneficiat de activități susținute de expertul internațional Ricardo Querido Marques. Atelierele „*Și tu poți!*” au vizat „*stimularea motivațională în autocunoaștere, depășirea problemelor de acomodare și orientarea spre domeniul științific*”, deschizându-le tinerilor noi perspective asupra propriei dezvoltări.

În paralel, proiectul a generat o cultură a inovării: webinarii, workshopuri, expoziții publice, lecții demonstrative, activități de job shadowing și chiar o **bibliotecă virtuală de resurse**, încărcată pe platforma iTeach, „*cel mai complex ecosistem educațional digital din România*”. Astfel, colegiul a devenit un spațiu în care tehnologia nu este doar un instrument, ci un mod de a gândi educația

Un alt proiect definitoriu – „**Școlile Militare, Școli Sustenabile pentru Viitor!**” – a adus în prim-plan responsabilitatea față de mediu și educația pentru sustenabilitate. Mobilitatea elevilor la Colegiu Militar din Lisabona a fost o experiență formativă profundă: ore de fizică despre conservarea energiei, reciclare creativă, activități caritabile, sport, colaborare interculturală. Documentele proiectului notează că această experiență „*a contribuit la extinderea orizonturilor culturale și educaționale*”, iar elevii au

revenit acasă mai conștienți, mai implicați, mai pregătiți să devină lideri ai unei lumi care are nevoie de echilibru și viziune.

Un moment de cotitură în evoluția colegiului l-a reprezentat **obținerea Acreditării Școlare Erasmus+**, cu unul dintre cele mai mari punctaje la nivel național. Acreditarea a confirmat că instituția nu doar participă la proiecte europene, ci le transformă în piloni ai dezvoltării sale. „*Obținerea acreditării școlare Erasmus+ înseamnă mult mai mult decât participarea la proiecte; este o investiție în viitor*”, se arată în documentele oficiale. Această investiție se traduce în mobilități anuale, parteneriate internaționale și o strategie coerentă de formare pentru elevi și profesori.

Proiectul VET „**Transformarea Educației Militare prin Competențe Informactice Avansate**” a adus o premieră în colegiile militare: stagii de pregătire practică în industria IT, în Lisabona. Elevii au învățat să creeze jocuri video – competență esențială pentru simulările militare moderne, de la misiuni tactice până la simulatoare de zbor. Este un proiect care nu doar modernizează educația, ci o transformă radical, pregătind elevii pentru profesii care nici nu existau acum un deceniu. Pentru acest proiect, colegiul a fost recompensat de către Agenția Națională Erasmus+ **cu trofeul „TRANSFORMARE DIGITALĂ” la Conferința Națională „Învăță și dă mai departe! 2026”**.

La acestea se adaugă proiectul KA2 „**A STEM Approach Bridges Between Countries**”, care a conectat colegiul cu școli din Turcia, Macedonia și Ungaria, într-o comunitate europeană dedicată roboticii, programării, realității virtuale și înțelegerii fenomenelor naturale. Prin aceste colaborări, colegiul a devenit un actor activ în rețeaua educației europene, promovând diversitatea culturală și schimbul de bune practici.

Privind în urmă, este limpede că proiectele Erasmus+ sunt **firul roșu** care a legat trecutul de viitor, tradiția de inovație, disciplina militară de creativitatea europeană. Ele au modernizat predarea, au format profesori, au inspirat elevi, au creat parteneriate și au consolidat prestigiul colegiului.

Astăzi, la zece ani de excelență, Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” nu este doar o instituție de învățământ. Este un **laborator de viitor**, un **model de excelență**, o **comunitate care crede în educație, în valori și în puterea transformării**.

Iar în această poveste, Erasmus+ nu a fost doar un capitol. A fost **motorul care a accelerat evoluția**, deschizând drumul către următorii zece ani de lumină.

Colectivul de redacție

Clubul^{de} Lectură

al Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu”

Întâlniri memorabile

Clubul de Lectură al Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” poartă numele lui **Cătălin-Grigore Haidău**. Născut la Tg. Jiu, absolvent al Liceului Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova în anul 1988 și apoi admis la Școala de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație Brașov, a căzut la datorie în garnizoana acestui oraș. Cătălin a fost un tânăr de o sensibilitate aparte, un optimist și entuziast, un adolescent avid de cunoaștere, așa cum îl descriau toți colegii, profesorii sau prietenii săi. Iubea cu pasiune poezia, scria versuri profunde și mature în ciuda vârstei sale, cocheta cu muzica și pictura, deși se dăruise meseriei armelor. Evenimentele din decembrie 1989 le-a trăit cu intensitate maximă, așa cum reiese din ultima scrisoare adresată familiei, așternută pe hârtie în noaptea de 23-24 decembrie 1989, premonitoriu pentru destinul acestui tânăr, care parcă mai cerea un răgaz pe pământ, printre cei dragi lui: „*Sînt bărbat, sînt oștean al României libere... NU VREAU CA ACEASTĂ SCRISOARE SĂ FIE ȘI ULTIMA.*”

În octombrie 2016, Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” avea onoarea de a găzdui lansarea unor lucrări ce au avut un puternic impact emoțional asupra elevilor: „Baladă pentru Cătălin” de Ștefania Haidău și „Demnitate și eroism românesc” de Grigore și Elena Doina Haidău, două lucrări comemorative ale eroului Cătălin

Haidău, fost elev al Liceului Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova, ce au reprezentat, pentru elevii colegiului militar și nu numai, un exemplu de dragoste de țară, de înalt patriotism, de sacrificiu. Din fiecare clipă ce l-a legat de oameni, oamenii au rupt bucăți de timp și le-au sădit în aceste rânduri în memoria lui Cătălin. Cătălin Haidău *”a luminat cu visele lui această lume... având un suflet frumos și o inimă de soare.”* (Elena Doina Haidău, mama lui Cătălin). Acest suflet frumos abia începuse să deslușească tainele vieții: *”Viața îmi pare un trandafir/ Ale cărui petale s-au deschis/ Pentru mine, ca să le cunosc, să le simt.”* (Cătălin Haidău)

Întâlniri memorabile

Clubul de Lectură al Vladimireștilor a primit, în ultimii ani, emoționante vizite.

Viorel Ilișoi

Primul oaspete a fost **Viorel Ilișoi**, care ne-a mărturisit că, în copilărie, a vrut să devină elev al liceului militar de la Craiova, dar nu a luat o notă suficient de mare pentru a fi admis. Născut la 13 februarie 1968, la Ringhilești, județul Botoșani, a crescut la casa de copii din Trușești, pe malurile Jijiei. A debutat ca ziarist în primele zile ale anului 1990 și s-a scris la diferite publicații. În 2013 a înființat asociația Grupul Reporterilor Independenți. În prezent deține și coordonează Editura GRI. La Craiova, Viorel Ilișoi a prezentat volumele **„Cele mai frumoase reportaje”** și **„Eroii mei”**.

Ana-Maria Păunescu

După ce ne-a vizitat colegiul, poeta **Ana-Maria Păunescu** a scris pe pagina sa de facebook: „Prea târziu? Prea devreme? Nici una, nici alta. Am ales pariul pe poezie la timp. Tinerii de azi pariază și ei, dacă li se dă voie, tot pe poezie. Am văzut asta cu ochii mei la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova. Copiii plâng și azi la „Repetabila povară” a lui Adrian Păunescu și știu pe dinafară „Nebun de alb”, din aceeași „Carte a Cărților”. Nici prea devreme, nici prea târziu. Ne-am întâlnit la timp. Aproape că astăzi am crezut în minuni. Mulțumesc!”

Poveste începuse la Târgul de Carte Gaudeamus de la Craiova, unde reprezentanți ai clubului de lectură au cunoscut-o pe Ana-Maria Păunescu, au vorbit, s-au legat emoțional și au primit promisiunea unei vizite.

Anda Simion

Autoarea minunatului roman „**Portocaliu**”, a stat cu noi o seară și, când a ajuns acasă, ne-a trimis acest un mesaj emoționant: „Azi am fost aici. Printre voi, printre vladimirești. Vorbind despre Portocaliu, despre cărți și citit, despre programa școlară, despre viață, căutări, întrebări și răspunsuri... care uneori nu mai vin. Despre sens și sensuri. Despre viață. Așa cum am știut. Sper că pentru voi a însemnat ceva. De fapt, pentru unii, știu că a contat, mi-a șoptit cineva. Sunt tare bucuroasă că am primit invitația asta. E un mulțumesc mare, rotund. Și portocaliu precum lumina aceea pe care o găsești uneori în priviri curioase de liceeni, când știi să te uiți.”

Ilie Pinte

Ilie Pinte, corespondent de război, a fost de două ori în casa vladimireștilor și ne-a vorbit, de fiecare dată, despre război și camaraderie, despre fotografiile și reportajele din Afganistan, din Ucraina. În biblioteca noastră volumul de memorii „**Afganistan, chipuri ale războiului**” are locul lui de cinste.

Alexandru Mironov

O altă amintire frumoasă este seara în care **Alexandru Mironov** ne-a vizitat și ne-a vorbit despre adolescența sa de la Craiova, despre scrimă și science-fiction, despre cele 16 volume ale sale și despre cariera în televiziune.

Mihnea Măruță

Cu **Mihnea Măruță**, autor al cărții „**Identitatea vizuală. Cum și de ce ne transformă rețelele sociale**” am discutat despre ecrane, algoritmi, și abandonul în rețea,

despre pericolele ascunse din spatele rețelelor sociale, despre chatGPT și noile entități digitale, despre depresie și resentiment în mediul online.

Marius-Daniel Popescu

Cel mai bun prieten al Clubului de Lectură al Vladimireștilor este **Marius-Daniel Popescu**, scriitorul român născut la Craiova dar cu domiciliul în Elveția de peste trei decenii. Cu sprijinul lui, clubul nostru de lectură a organizat evenimentul caritabil *Crăciunul Vladimireștilor* pentru a-i da o mână de ajutor lui Moș Crăciun și prietenilor de la Tabăra Bucuriei pentru cei aproximativ 150 de copii din 60 de familii care zâmbesc, uneori, amar, în drumul lor către secția de oncopediatrie. Pentru evenimentul caritabil, elevii militari au scris numărul special al ziarului literar „*Le Persil*” publicat sub coordonarea scriitorului Marius Daniel Popescu, care zburase din Lausanne în

primăvara aceea pentru a petrece o zi cu elevii militari de la Craiova. Ascultând povestea noastră, ne-a propus acest proiect. Au fost 1500 de exemplare ale unui ziar special, că în paginile lui regăsindu-se și textul lui Gheorghiță Barboș de la a IX-a dar și textele unor jurnaliști și scriitori consacrați, toți, înainte de toate, oameni buni: scriitorii Marius Daniel Popescu, Andrei Crăciun, Viorel Ilișoi, Mihai Radu, Ana-Maria Păunescu, Raluca Poenaru, Cătălina Bălan, jurnaliștii Ilie Pinteș și Andrei Manțog, actorii Iulia Colan și Cătălin Vieru, Alina Mirt.

Doina Ruști

Am avut minunata ocazie de a o întâlni pe scriitoarea **Doina Ruști** cu ocazia lansării volumului **Platanos** la Universitatea din Craiova. Evenimentul a avut loc în cadrul programului „Scriitori la catedră”, inițiat de scriitorul Mihai Fircă, și a fost organizat de Uniunea Scriitorilor din România – Filiala Craiova, în parteneriat cu ISJ Dolj și Universitatea din Craiova.

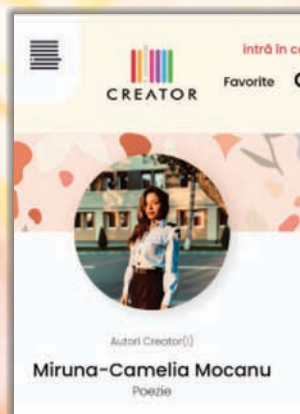
A fost o ocazie specială de a descoperi romanul „Platanos” și de a dialoga despre literatură și sensibilitate culturală autentică.

*Am avut ocazia să o întâlnesc pe **Doina Ruști**, iar întâlnirea a fost mult mai memorabilă decât mă așteptam. Autoarea m-a surprins prin naturalețea și energia ei, dar și prin felul în care reușește să vorbească despre literatură ca despre o lume vie, mereu în mișcare. Am discutat despre romanele ei, despre inspirație și despre satul misterios care îi traversează adesea poveștile. M-am simțit ca și cum aș fi pășit pentru câteva clipe în universul ei literar, iar conversația mi-a rămas în minte ca un moment aparte, plin de farmec și autenticitate.* -Trifu Sofia, elevă în clasa a IX-a.

*La lansarea cărții **Platanos** de Doina Ruști m-am simțit profund impresionat de atmosfera caldă și de pasiunea cu care autoarea a vorbit despre lumea romanului. A fost un moment plin de emoție și curiozitate, în care literatura părea să prindă viață printre oameni.* - Sîrbu Alex, elev în clasa a IX-a

Cea mai mare mândrie a clubului nostru de lectură rămâne însă sublocotenent **Miruna-Camelia Mocanu**, absolventă a colegiului, autoare a două volume de poezii.

Diana Gale, clasa a X-a A

Cuvinte potrivite

Înainte de zbor

De ce mă tem, când cerul mă cheamă?
Când vântul îmi șoptește pe nume, cu teamă?
Când soarele pare un vis ce mă vrea,
Iar marea mă strigă, dar nu-mi mai e stea?

Tatăl meu plânge, el știe sfârșitul,
Dar eu vreau începutul, nu liniștea, mitul.
Ce rost are viața, dacă nu arzi un pic,
Dacă nu cauți sensul, chiar de e mic?

Mi-au spus că înaltul aduce cădere,
Dar jos e tăcere, praf și durere.
Eu vreau s-aud vântul, să simt că exist,
Chiar de mă pierde zborul în vis.

Privesc spre soare, e crud, dar frumos,
Ca adevărul din ochiul duios
Al celor ce știu că trăirea e scurtă,
Dar tot se ridică, oricât ar fi luptă.

Dacă aripile-mi vor ceda, fie-așa,
Să cad în lumină, nu-n umbra deasă.
Să simt cum se topește în mine curajul,
Să-mi fie zborul, nu sfârșitul, mesajul.

Căci mai bine o clipă ce frige și doare,
Decât o viață de frică, sub soare.
Și dacă mă prinde pământul-n uitare,
Voi fi fost un înger pierdut în mare.

Și poate-atunci, când vântul se rupe,
Iar marea mă-nghite cu valurile-i mute,
Voi râde încet, din cerul senin:
„Am fost viu o clipă, și-a fost divin.”

Sensul vieții

Caut sensul vieții printre gânduri reci,
În locuri unde tu, timp, nu treci.

În ochii lumii caut un răspuns curat,
dar fiecare suflet spune alt păcat.

Unii-l văd în bani, alții în iubire,
unii-n rugăciune, alții-n amăgire.

Unii cred că viața e un drum spre cer,
alții că e visul unui efemer.

Mă uit la stele, tac și încerc să știu,
de ce murim, când totul pare viu.

Poate sensul vieții nu se vrea găsit,
ci doar trăit, simțit și dăruit.

Când zâmbești unui străin pe drum,
când ierți fără cuvânt și fără fum,
când aduni lumina dintr-un suflet frânt,
atunci înțelegi că sensul e-n acum.

Nu în ce-ai avut, nici în ce visezi,
ci în clipa-n care pur și simplu vezi,
că din haos, dor și rătăcire,
viața își face singură menire.

Fiica cea mare

Fiica cea mare nu spune nimic,
dar ține lumea când totul e mic.
Ea strânge durerea sub piele și glas,
și zâmbește calm, de parcă n-a fost ce-a fost azi.

Când toți dorm, ea stinge lumina,
verifică ușa, apoi și rutina.
Se-ntreabă în gând dacă face destul,
dar știe că viața n-are alt drum.

Ea poartă pe umeri tot ce rămâne,
când restul se pierde prin vorbe străine.
Și-n ochii ei, care par de oțel,
se ascunde un dor, un vis prea rebel.

Fiica cea mare nu cere nimic,
dar dă fără teamă, mereu autentic.
Ea nu se laudă, nu se retrage,
ea e tăria când totul se sparge.

Iubirea și moartea

Iubirea naște flacără în noi,
Dar moartea stinge jarul înapoi,
Și totuși, între viață și sfârșit,
Rămâne dorul pur, neconținut.

Ce-i moartea, dacă nu un somn ușor,
Ce-i dragostea, dacă nu veșnic dor?
Se-ating ca umbre-n dansul lor tăcut,
Un sfârșit legat de alt început.

Iubirea face moartea mai senină,
Căci lasă-n urmă vie rădăcină,
Un nume, o privire, un sărut,
Ce nu se pierde, chiar de s-a stins ce-am avut.

Și moartea, crudă, fură trupul greu,
Dar n-are putere peste sufletul meu,
Căci cine iubește lasă-n infinit
O viață care n-a murit.

Artemis

Sub luna rece, pasul ei răsună lin,
Pădurea tace, simțind al ei destin.
Nu poartă coroană, ci vânt și tăcere,
Și-și poartă jurământul ca pe o putere.
Nu caută slavă, nici rugă, nici tron,
În ochii ei arde al dreptății foc domol.
Vânează minciuna, nu doar fiara vie,
Iar săgeata ei taie orice trufie.
E soră cu noaptea, cu frunza, cu norii,
Păzește femeile, copiii, zorii.
În ochii ei, lumea e simplă și crudă,
Dar sufletul ei nu se-nchide în ură.
Artemis nu cere, nici nu iartă ușor,
Dar dă echilibru, nu frică, nu dor.
E liniștea muntelui după furtună,
E puterea tăcută ce-n oameni să rămână.

Cine o cheamă, să nu ceară milă,
Ci adevăr, curaj și inimă umilă.
Căci zeița pădurii nu dă răspuns scris,
Ci te învață să fii tu: neînving.

Frumusețea morții

Moartea nu e dușman, ci un drum tăcut,
Pe care timpul merge când a început.
Nu ia, ci schimbă, nu rupe, ci leagă,
Din trup face țărână, din suflet, întreagă.

Ea vine fără grabă, fără glas,
Și-ți spune că sfârșitul nu e un pas.
E doar o ușă între două tăceri,
Prin care trec toți cei ce nu mai speri.

Frumusețea ei stă în împăcare,
În clipa când renunți la orice căutare.
Când nu mai vrei putere, nici cuvânt,
Ci doar să fii parte din pământ.

Moartea nu cere lacrimi, ci înțelegere,
Că viața e scurtă tocmai spre dezlegare.
Fiecare clipă arsă e un dar,
Iar moartea e liniștea din hotar.

Ea nu fură lumina, ci o mută,
În stele, în ploi, în tăcerea acută.
Și-atunci înveți că nu pierzi nimic,
Când tot ce ești se întoarce, mai mic, dar unic.

Dor de mine cea veche

Mi-e dor de mine, cea care râdea,
Fără motiv, fără teama ce e azi în ea.
De fata cu vise legate-n cuvânt,
Care credea că zborul nu doare nicicând.

Mi-e dor de privirea ce nu știa frică,
De pasul ușor pe-o cale mică.
De serile lungi, când ploaia era joc,
Nu rană, nu gând, nu foc.

Am lăsat în trecut o parte din glas,
Într-un loc unde timpul nu m-a lăsat să mă-ntorc.
Și caut mereu, printre umbre și ani,
Acea liniște pură din primii mei ani.

Mi-e dor de mine, cea fără scut,
Care nu-și ascundea sufletul sub lut.
Aș vrea s-o găsesc, măcar pentru-o zi,
Să-mi spună că sunt, chiar dacă nu știu a fi.

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”

„un laborator în care minereurile sufletești ale elevului, topite în flacăra învățaturii și educației, se prefac în metale de preț cu care-și clădește valoarea ei istorică o națiune”

Ilariu Dobridor

ALTER ECHO
Craiova, 2026

ISSN 2637 - 4206
ISSN-L 2637 - 4206